

mumsharmonisering er ikke varetaget; det er der ikke brugt ét ord på i den her traktat.

Vi vil stadig væk, når det kommer til forbrugersikkerhed, sundhedsstandarder, arbejdstagerrettigheder osv., opleve, at EU's ret har forrang. EU's regler, som ofte vil være ringere, vil derfor tvinge os til at skabe dårligere forhold for syge mennesker i Danmark, der har behov for sikkerhed i sundhedsloven, for arbejdstagere, der har behov for sikkerhed i arbejdsmiljøloven, for folk, der kommer til skade i forbindelse med de produkter, de køber, og som har brug for sikkerhed i produktansvarsloven. Område for område vil vi opleve, at EU forringer kvaliteten af de love, som vi i virkeligheden her fra denne sal havde et ønske om skulle være bedre.

Nå ja, kan man så sige, men hvis det bare er det, så gør det jo ikke så meget. Hvis vi får lidt åbenhed og demokrati på den ene side, så gør det jo ikke så meget, at de dårlige ting, vi altid har haft, fortsætter på den anden side. Men spørgsmålet er: Gør vi nu det? Er det her virkelig et stop for mere magt til EU? Næppe.

Med den nye traktat, hvor charteret om fundamentale rettigheder får traktatstatus, er der ingen tvivl om, at den Pandoras æske af muligheder for at regulere, som der ligger i charteret, vil blive grebet med kyshånd af EF-Domstolen. Kommissionen bruger det allerede som en motivation til at fremsætte sine forordninger og direktiver.

Hvad indeholder charteret om grundlæggende rettigheder? Hvor er det, EU fremover vil få kompetence til at regulere? Ja, det er i spørgsmålet om den enkeltes personlige sikkerhed, retten til at indgå ægteskab, spørgsmålet om ytringsfrihed, spørgsmålet om retten til uddannelse, asylret, feriepenge; alt, hvad vi normalt kendetegner som kerneydelser i velfærdssamfundet, vil være omfattet af EU's kompetence.

Man må i den grad sige, at Hans-Gert Pötte- ring har ret i, at EU og Europa-Parlamentet bliver »the genuine joint legislature«.

Så kan man selvfølgelig godt tage en teoretisk diskussion om, hvorvidt Folketinget på den måde kan gøre sig selv arbejdsløst; om det er i orden, at man overfører så meget magt til EU, at det stort set kun bliver et stempelkontor herinde.

Vi mener, at den diskussion er relevant, men den kan kun tages ét sted, og det er med befolkningen. Derfor insisterer vi på at have en folkeafstemning.

Det kan godt være, at Justitsministeriet – med al ære og respekt for de dygtige jurister, der sidder i Justitsministeriet – er kommet frem til, at grundloven ikke kræver, at vi får en folkeafstemning. Men nu er det jo altså velkendt, at politikere ikke kun gør, hvad de bliver bedt om, men også nogle gange – i hvert fald for nogle vedkommende – har en fast holdning til, hvad de selv vil. Og derfor kunne man jo godt have vist samme storsind, som en tidligere konservativ statsminister viste i 1986, hvor han udskrev en vejledende folkeafstemning, eller samme storsind, som en tidligere socialdemokratisk minister udviste i 1993, hvor man ikke var inde i grundlovens § 20 og udskrev en folkeafstemning.

Men det er der ikke et ønske om i dette Ting, fordi man er bange for vælgerne reaktion. Alle ved, at danskerne ikke vil have et ringere EU, som regulerer mere og med mindre dansk indflydelse, men at danskerne vil have et effektivt og velfungerende EU, der respekterer den nationale suverænitet og respekterer, at danske love selvfølgelig skal kunne opretholdes, selv om de strider imod principperne om det indre marked. Derfor er vi imod Lissabontraktaten, fordi den giver et dårligere samarbejde i Europa.

Kl. 11:01

Formanden:

Der er nogle korte bemærkninger.

Jeg vil lige sige, at der intet er i vejen for at citere fra udenlandske skrifter, udenlandske sprog, men der er den praksis, at man selv efterfølgende giver den danske version at det, man har citeret. Nu var det her ganske kort. Det er ikke nogen reprimande af nogen art, det er blot en lille melding til almindelig service for borgere og andre.

Hr. Michael Aastrup Jensen for en kort bemærkning.

Kl. 11:01

Michael Aastrup Jensen (V):

Tak for det. Det er altid en oplevelse at se Dansk Folkepartis europaaordfører få luft for al sin modstand mod alt, hvad der handler om EU, og prøve at få sat det skræmmebillede op, at man vil få Europas Forenede Stater, og hvad ved jeg. Man føler sig helt hensat til 1960'erne.

Problemet er bare, at verden altså har forandret sig siden 1960'erne. I dag er der 27 lande, der er medlem af EU, og en masse andre lande står og banker på døren og vil gerne med i EU. Og samtidig holder man altså fast i samme rille med 1960-argumenterne om, at det går galt. Vi